

Troen på Det Guddommelige Dekret

Vi tror på skæbnen, det være sig god eller dårlig, som Gud har udmålt og bestemt for alle skabninger alt efter Sin forudgående viden og som Han har ment at være passende ifølge Sin visdom.

Troen på Skæbnen har fire grader:

Den første grad er Viden: Vi tror på, at Gud, Den Ophøjede, ved alt. Han ved, hvad der er hændt, og hvad der vil ske og hvordan det vil ske. Hans viden er evig. Han behøver ikke at erstatte den med en ny viden, ej heller glemmer Han, hvad Han ved.

Den anden grad er registrering: Vi tror på, at Gud har registreret hvad, der end vil ske indtil Dommedag på Den Sikre Tavle, en optegnelse som befinder sig hos Ham.

Den tredje grad er Vilje: Vi tror på, at alt i himlene og jorden er sket efter Guds Vilje. Intet sker uden Hans Vilje; hvad Han end vil, vil ske, og hvad Han ikke vil, vil ikke ske.

Den fjerde grad er Skabelse: den indeholder alt, hvad Gud gør Selv og alt, hvad Hans skabninger gør. Så alt hvad mennesker udfører i form af udtalelser, gerninger eller hvad, de lader være med at gøre, det ved Gud og Han har registreret det, fået det til at ske ved Hans Vilje og skabt det.

Vi tror imidlertid på, at Gud har skænket mennesket både magt og en fri vilje, hvormed det udfører dets handlinger.

For det første ved Guds ytring:

”Og hvis de havde ønsket at drage ud, så ville de sandelig have truffet forberedelser dertil.”
Koranen 9:46

I dette vers bekræfter Gud for mennesket ”at drage ud” med dets vilje og ”at have truffet forberedelser” efter dets ønske.

For det andet ved at lede mennesket til at gøre, eller afholde sig fra noget. Hvis et menneske ingen fri vilje eller magt har, så betyder denne styring, at Gud forlanger, at mennesket skal gøre noget, det ikke kan. Dette forslag forkastes af Guds visdom og Hans barmhjertighed.

For det tredje ved at rose den retskafne for hans/hendes gerninger og ved at dadle synderen for hans/hendes gerninger og ved at belønne enhver af dem med det, han/hun fortjener. Hvis gerningen ikke udføres med individets frie vilje, så er det kun en vittighed at rose den retskafne og uretfærdigt at straffe synderen, og Gud er selvfølgelig fri for at både spøge og være uretfærdig.

For det fjerde har Gud sendt sendebudene:

Som bragte glædeligt budskab, og som bragte advarsel, for at mennesker ikke skulle have nogen anklage mod Gud, efter (at) sendebudene (var kommet til dem)."

Koranen 4:165

Hvis individets gerninger ikke udføres med dets frie vilje, så er Guds anklage imod mennesket ikke gyldig, selvom der er blevet sendt sendebude.

For det femte føler enhver, der udfører en handling, at han/hun gør det eller afholder sig fra at gøre det, uden nogen som helst tvang. Han rejser sig og sætter sig; kommer ind og går ud; rejser og bliver efter sin egen vilje uden at han føler, at der er nogen, der tvinger ham til nogen af disse handlinger. Faktisk skelner han klart mellem at gøre noget med sin egen frie vilje og at blive tvunget til at udføre denne handling af nogen. Hvis eksempelvis, et menneske kravler op ad en stige, for at komme op på husets tag, så kravler han op ad stigen af egen fri vilje, og er samtidig bevidst om at han frit valgte at gøre dette. Men hvis han snubler og falder ned fra taget, så ved han også at han ikke valgte at gøre dette. Så han er sig, forskellen mellem disse to handlinger, bevist – at han frit valgte den første, men var påtvunget den anden handling. Ethvert menneske ved dette.

På samme måde hvis en person bliver ramt af en sygdom, der gør at urinen konstant flyder ud af ham. Denne urin kommer ud af ham uden at det er hans ønske og uden at han har valgt dette. Men når han er rask og fri fra denne sygdom, så kommer urinen kun ud af ham, når han vil og ønsker det. Så han kan skelne mellem det første og det sidste. Ingen kan benægte at der er forskel på de to. Den Islamiske lov skelner klogt mellem disse tilstande. Den straffer ikke en synder for en gerning udført under tvang.

Vi tror på, at synderne ingen undskyldning har i Guds Guddommelige Dekret, fordi han/hun begår sin synd efter egen frie vilje uden at vide, hvad Gud har bestemt for ham/hende, da ingen kender Guds dekret før det sker. Hvordan kan det så være muligt, at fremføre en undskyldning som personen, der fremsætter den, ikke er bekendt med, når han begår sin synd? Gud afkræftede denne form for argument i Sin udtalelse:

"Afgudsdyrkerne vil sige: Hvis Gud havde villet det, så havde vi og vore fædre ikke sat nogen ved siden af (Gud), ej heller havde vi forbudt noget. Ligeledes løj de, der kom før dem, indtil de smagte Vores straf. Sig: Har I nogen viden, så fremlæg den for os. Men I følger blot en formodning, og I lyver blot."

Koranen 6:148

Vi siger til synderne, som bruger det Guddommelige Dekret som en undskyldning: Hvorfor udførte du ikke gerninger i lydighed (mod Gud) og formodede, at Gud havde bestemt dem for dig, eftersom der ingen forskel er på dem (de gode gerninger) og synder i at være ukendte for dig, før du begik dem?

Vi kan sige til synderen, der prøver på at finde en undskyldning i det Guddommelige Dekret: "Sæt at du vil rejse til en fremmed by. Der findes to veje, der vil føre dig dertil. En troværdig person fortæller dig, at en af disse veje er farlig og besværlig, den anden nem og sikker, så vil du tage den anden. Du vil ikke tage den første vej og sige, at det er bestemt for mig. Hvis du gjorde det, ville folk anse dig for at være skør." Vi kan også sige til ham: "Hvis du bliver tilbudt to jobs og det ene giver en højere løn, så vil du bestemt tage det, der giver en højere løn. Hvordan kan det være at du vælger det, som er ringere i det Hinsides og

bruger det Guddommeligt Dekret som en undskyldning?” Vi kan endvidere sige til ham: ”Når du bliver ramt af en sygdom, banker du på enhver læges dør, idet du leder efter en kur og idet du bærer enhver smerte, som resultat af kirurgisk indgreb og medicinens bitterhed. Hvorfor gør du ikke det samme, når dit hjerte er åndeligt sygt af synder?”

Vi mener, at ondt ikke kan tilskrives Gud pga. Hans perfekte barmhjertighed og visdom. Guds bestemmelse har således intet ondt i sig, fordi den udspringer af barmhjertighed og visdom. Ondt kan imidlertid vise sig som en følge af nogle af Hans bestemmelser. Til trods for dette, er ondt i Hans bestemmelse ikke ren og skær ondt. Det er rettere ondt i en henseende og godt i en anden henseende eller det er ondt i et tilfælde og godt i et andet tilfælde.

Gud har givet frihed hvad angår vilje og handling, så mennesket selv kan vælge hvad indstilling han måtte ønske i livet og finde passende til sin situation, Islam eller ikke-Islam.